

Lăstărel

Lăstărel se odihnește. Tocmai a băut o picătură de apă și simte cum îi cresc puterile. Pe măsură ce rădăcinile absorb apa din sol, el simte că se face mai viguros. De câteva zile se află în grija unui Om, iar privirea acestuia este atentă, dar uneori are și o tentă de îngrijorare.

— Hai că poți, trebuie să crești! Doar nu ne dăm bătuți! Îl încurajează, mângâindu-i frunzulițele de un verde crud. Nu avem de ales, trebuie să izbândim.

Omul își aruncă privirea în zarea fumurie, iar mintea îi scotocește prin noianul de amintiri.

— Când te-am găsit, Lăstărel, pierdusem orice speranță... Pădurea era un deșert groaznic, a ars toată. Era un amestec de fum înecăcios, cenușă și disperare.

Acel Om care până adineauri se credea atotputernic, cel care schimba cursul apelor, cel care deseca mlaștinile, cel care a săpat minele, cel care a construit fabricile-monștri cu nări fumegânde, se prăbușește plângând în fața lui Lăstărel.

— Iartă-mă, e numai vina mea! șopti el. Lacrimile începură să facă brazde pe obrazul-i ars de soarele nemilos în timp ce mâinile-i frământau pământul nisipos.

— Fîșșș! răspundea Lăstărel, agitându-și frunzele în vântul cu iz de fum.

— Învață-mă să trăiesc în armonie cu tine, dar și cu natura înconjurătoare. În goana după bunăstare și confort neamul meu a nimicit natura care a mai rămas împrejur, iar acum zboară-n spațiu în căutarea unei alte case pentru odraslele lui.

Omul își șterge lacrimile cu podul palmelor, apoi continuă:

— Am uitat cum e să mergi cu bicicleta, cum sunt acele momente când vântul se joacă cu pletele mele ori cum este să-ți umpli plămânii cu aerul proaspăt.

— Fșșș, răspunde Lăstărel, încuviințând parcă celor spuse de Om.

— Am uitat ce este foșnetul frunzelor. Semenii mei au văzut copacii doar ca pe o sursă de îmbogățire. Au pus la pământ păduri în neștire, iar acum cât vezi cu ochii este pustiu.

O aripă de vânt puternic îl constrânse pe Lăstărel să devină mai vorbăreț.

— Fșșș, fșșș, fșșș!

— Mă crezi, copilul meu nu a știut cum se plantează un copac, până când nu te-am adus acasă. El a fost cel care ți-a pus pământ la rădăcini cu pumnișorii lui mici. Și tot el ți-a dat să bei prima cană de apă.

Lăstărel își fremătă frunzulițele. Fusese găsit lângă o gunoiște neautorizată. Asemenea locuri sunt o obișnuință pentru meleagurile noastre. Ani la rând, iarnă și vară, toamnă și primăvară, deșeurile toxice otrăvesc solul, iar miile de pungă de plastic se rostogolesc în bătaia vântului ca ciulinii deșertului.

— A fost suficientă o țigară nestinsă ca să pornească pârjolul, continuă Omul, iar flăcările mânate de vânt au mușcat din pădurea alăturată. În scurt timp au și mâncat-o... Ai rămas doar tu!

Omul se oprește, se apleacă deasupra lăstarului și-i șoptește:

— Știi ce las moștenire copiilor mei? Am înțeles asta prea târziu și regret foarte mult. O mare de CO₂... Dar te las și pe tine! Ești comoara mea și vei crește împreună cu copiii mei, ajutându-i să gândească corect, să acționeze asupra CO₂.